

Ước Mơ Thâm Lặng

Dimitry Panin - Hải Yến dịch

Ông cảm thấy căm ghét vợ mình! Họ đã chung sống với nhau được 15 năm. Suốt 15 năm ông đều nhìn thấy bà mỗi buổi sáng hàng ngày nhưng chỉ vào năm cuối cùng thì những thói quen của bà bắt đầu làm cho ông thấy bức mình ghê gớm. Đặc biệt một trong số đó là khi bà vươn đôi tay vào lúc vẫn còn đang ở trên giường rồi nói:

- Xin chào mặt trời nhỏ! Hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời.

Đó dường như chỉ là câu nói bình thường, nhưng đôi cánh tay gầy guộc của bà, khuôn mặt còn ngái ngủ của bà gọi lên trong ông sự khó chịu. Bà đứng dậy, đi ngang qua cửa sổ và nhìn ra xa trong vài giây. Sau đó bà cởi bỏ chiếc váy ngủ và cứ thế đi vào nhà tắm. Trước đây, khi mới cưới ông đã ngưỡng mộ cơ thể của bà, sự tự do của bà gần giống với thói dung tục. Và mặc dù cho đến bây giờ thì cơ thể của bà vẫn còn tuyệt vời nhưng bộ dạng trần truồng đó khiến cho ông thấy tức giận. Thậm chí có một lần ông đã đẩy bà để làm nhanh quá trình “thức giấc”, nhưng khi đã sắp giáng quả đấm với cả sức mạnh của nó thì ông chỉ nói một cách thô bạo:

- Nhanh lên, tôi ngán lắm rồi!

Bà sống không vội vã, bà đã biết về mối tình ngoài luồng của ông, thậm chí còn biết cả cô gái mà chồng bà gặp gỡ đã gần 3 năm nay. Nhưng thời gian đã kéo dài những vết thương của lòng tự ái và chỉ để lại dấu vết buồn vô nghĩa. Bà đã tha thứ sự hung hãn cho chồng khi ông thiếu quan tâm và muốn được sống lại thời tuổi trẻ. Song bà không cho phép ai cản trở bà sống chậm rãi để hiểu từng phút. Vì thế bà quyết sống cho đến khi biết được mình mắc bệnh.

Căn bệnh gặm nhấm bà qua từng tháng và sắp chế ngự bà. Mong muốn đầu tiên là nhu cầu cấp thiết được kể về bệnh tật với tất cả mọi người để giảm bớt gánh nặng của sự thật khi chia nhỏ nó thành từng mẩu chia sẻ với những người thân. Thế nhưng, bà đã trải qua những ngày tháng nặng nề nhất khi phải đối diện với ý thức về cái chết sắp tới, thế là bà quyết định dứt khoát sẽ im lặng về mọi chuyện. Cuộc sống của bà đã trôi đi và mỗi ngày trong bà lại nảy sinh sự thông thái của một người biết nhận thức. Bà tìm được sự cô tịch trong một thư viện nhỏ của làng, đường đi tới đó mất một tiếng rưỡi. Và mỗi ngày bà đều bước qua dãy hành lang nhỏ, giữa những kệ sách có nét chữ của người thủ thư cũ. “*Những bí mật của cuộc sống và cái chết*”, bà tìm thấy cuốn sách mà trong đó có thể thấy được mọi câu trả lời.

Ông đã đi đến nhà người tình. Ở đây mọi thứ đều rục rờ, ấm áp, thân thiết. Họ gặp gỡ nhau đã được 3 năm và suốt thời gian đó ông đã yêu cô ta với một tình yêu khác thường. Ông ghen tuông, hạ nhục, tự hạ mình và có cảm giác như không thể thở được khi ở xa thân thể trẻ trung của cô. Hôm nay ông đã đến đây và một quyết định cương quyết đã nảy sinh trong ông: ly dị. Làm khổ cả 3 người mà làm gì, ông không yêu vợ, hơn thế là căm ghét. Còn ở đây thì ông sống theo cách mới, ông thấy hạnh phúc. Ông cố gắng nhớ lại những tình cảm đã từng trải qua với vợ ở thời điểm nào đó, nhưng không thể. Bỗng nhiên ông cảm thấy rằng bà đã làm cho ông phải tức giận bao nhiêu, ngay từ ngày đầu tiên họ quen nhau. Ông lờ lửng trong ví ra bức ảnh của vợ và để thể hiện sự quyết tâm ly dị của mình ông đã xé nó thành những mảnh nhỏ.

Ông đã ấn định cuộc gặp tại nhà hàng. Tại đó, nơi mà 6 tháng trước đã đánh dấu 15 năm cuộc hôn nhân của họ. Bà là người đến trước. Trước khi gặp mặt, ông đã rẽ qua nhà lục tìm một hồi lâu trong tủ những giấy tờ cần thiết cho việc ly hôn. Trong một tâm trạng có đôi chút lo lắng ông đã giật mạnh những thứ bên trong các ngăn kéo và vứt tung chúng khắp sàn nhà. Ở bên trong một chiếc ngăn kéo có một chiếc cặp màu xanh sẫm đã niêm phong mà trước đó ông chưa nhìn thấy. Ông liền ngồi xổm trên sàn và dứt mạnh chiếc băng dính ra. Ông hy vọng sẽ tìm thấy ở đó thứ gì đó có lợi, thậm chí là để thỏa hiệp.

Nhưng thay vì điều đó thì ông đã phát hiện thấy vô số những bản xét nghiệm có đóng dấu giáp lai, những băng kê, giấy chứng nhận. Trong tất cả những giấy tờ đó đều ghi họ tên của vợ. Điều phỏng đoán đã làm cho ông kinh ngạc như bị điện giật và một luồng tia lạnh chạy dọc theo sống lưng. Bà ấy đang bị bệnh! Ông lướt vào internet, vào trang website tên chẩn đoán và trên màn hình hiện rõ một dòng đáng sợ: “**Từ 6 đến 18 tháng**”. Ông liếc vào ngày tháng kể từ thời điểm xét nghiệm đã một năm rưỡi trôi qua. Điều gì đã xảy ra sau đó thì ông không nhớ nữa. Một câu duy nhất đã quay cuồng trong đầu là “từ 6 đến 18 tháng”.

Bà đã chờ đợi ông suốt 40 phút. Ông không trả lời điện thoại, bà thanh toán tiền rồi bước ra ngoài phố. Tiết trời mùa xuân đang tuyệt đẹp, mặt trời không chói lóa mà sưởi ấm cho tâm hồn. *“Cuộc sống sao mà đẹp đến thế, trên trái đất cùng với mặt trời thì rừng mới đẹp làm sao!”*.

Lần đầu tiên sau bao nhiêu thời gian kể từ khi biết về bệnh tình của mình thì một cảm giác thương thân đang bao trùm lấy bà. Bà đủ sức để giữ bí mật đối với chồng, cha mẹ, bạn bè, một bí mật đáng sợ về bệnh tật của mình. Bà đã cố làm giảm nhẹ cho họ sự tồn tại, thậm chí phải trả giá bằng cuộc sống đang bị hủy hoại của mình. Hơn thế cuộc sống đó chỉ còn là một sự hoài niệm. Bà bước trên phố và nhìn thấy ánh mắt mọi người đang vui sướng ra sao vì mọi thứ còn đang ở phía trước, mùa đông rồi sẽ đến, còn bên bà là mùa xuân rồi sẽ không trở lại! Bà sẽ không còn được trải qua cảm giác tương tự như thế nữa. Sự tổn thương đã choán hết trong bà và vỡ ra bằng những dòng nước mắt bất tận.

***

Ông đi tới đi lui khắp phòng. Lần đầu tiên trong đời ông cảm thấy một cách sâu sắc, gần như là bằng thực thể về dòng chảy cuộn cuộn của cuộc sống. Ông hồi tưởng về người vợ thời trẻ, về thời gian mà họ mới quen nhau và tràn đầy hy vọng. Và tất cả mọi thứ còn ở phía trước: hạnh phúc, tuổi trẻ, cuộc sống... Vào những ngày cuối cùng này ông đã tất bật chăm sóc bà, ở bên bà suốt 24 giờ trong ngày và trải nghiệm niềm hạnh phúc chưa từng có. Ông sợ rằng bà sẽ ra đi, ông sẵn sàng hiến dâng cả cuộc đời mình chỉ mong sao giữ được bà. Và nếu như có ai đó nhắc ông về chuyện một tháng trước ông đã căm ghét vợ mình và mơ ước được ly dị thì ông sẽ nói: *“Đó đâu phải là tôi”*.

Ông thấy là bà đang vĩnh biệt cuộc đời một cách nặng nề ra sao, bà khóc suốt đêm khi nghĩ rằng ông đang ngủ. Ông hiểu là không có sự trừng phạt nào đáng sợ hơn là biết trước được thời hạn kết thúc của mình. Ông thấy rằng bà đã đấu tranh vì cuộc sống khi bám vào niềm hy vọng mơ hồ nhất.

***

Bà đã qua đời 2 tháng sau đó. Ông đã rải những bông hoa trên đường từ nhà đến nghĩa địa. Ông đã khóc như một đứa trẻ khi người ta đập nắp quan tài, ông trở nên già hơn đến hàng nghìn tuổi... Ở nhà, dưới chiếc gối của bà, ông tìm thấy một mảnh giấy với điều ước nguyện mà bà đã viết trước thềm Năm Mới:

“Được hạnh phúc với ông ấy cho đến ngày cuối đời mình”.

Người ta nói rằng tất cả những ước muốn được nghĩ ra trước thềm Năm Mới đều sẽ được thực hiện. Rõ ràng đó là sự thực, bởi vì cũng trong năm nay ông đã viết: *“Trở thành người tự do”*. Mỗi người trong số họ đều đã nhận được điều mà dường như mình đã từng mong ước. Ông cười lớn, tiếng cười cuồng loạn và xé tan mảnh giấy ước mơ ra thành từng mảnh nhỏ...

Truyện ngắn của Dmitry Panin
Người dịch: Hải Yến)